

Eli de dappere

Op een maandagnamiddag liep Eli door het bos. Hij was op weg naar huis. Dit was eigenlijk een zeer eigenaardig iets, want Eli is een glimwormpje, en iedereen weet dat glimwormpjes nooit stappen. Zweven, natuurlijk en snel weg zoeven ook. Eli kon zelfs achterste voren en achteruit vliegen, maar stappen...nee dat was nog nooit gebeurd.

Hij liep met zijn hoofdje naar beneden en omdat hij zo niet kon zien wat er voor hem was, botste hij pardoes tegen iets aan. "Aaauw" riep Eli en hij viel op zijn poep. "Wat nu Eli", sprak er iemand... Eli keek op en hij zag daar 2 rode mieren staan. Het waren Amier en Bmier en ze keken heel erg verbaasd. "Ach", zei Eli, en hij zuchtte diep, "het spijt me hoor, ik was een beetje aan het nadenken." "Ja" zei Bmier, "Dat dachten we al, je ziet er een beetje verdrietig uit. Wil je er over praten?" vroegen beide mieren een beetje bezorgd. Eli keek een beetje verdwaasd naar beide mieren. Hij wist niet goed hoe hij "het" aan hen kon vertellen. Hij was een beetje bang dat ze hem zouden uitlachen. Maar, dacht hij, de rode mieren stonden bekend om hun dapperheid...misschien kon hij wel wat van hen leren...

Eli zette zich recht en keek beide mieren recht in hun zwarte oogjes. "Wel, eigenlijk is het een beetje raar om te zeggen, maar ik zit met een heel groot probleem. En ik heb het nog aan niemand durven vertellen, zelfs niet aan mijn mama. Ik word gepest op school. En weet je, ik begrijp er niets van! Ik zit steeds maar te denken aan wat ik misschien verkeerd heb gedaan, maar ik vind niets! Ik probeer altijd aardig en lief te zijn, maar dat helpt niet zo goed..."

De beide mieren keken elkaar aan en begonnen dan vliegensvlug tegen elkaar te praten in hun eigen mierentaal, en toen plots keken ze heel ernstig naar Eli en ze zeiden kordaat: "Eli, kom op! We nemen je mee naar onze koningin, zij weet altijd wel raad." En met zijn drietjes vertrokken ze. Eli was zo opgelucht dat hij achter beide mieren aan huppelde!

Na enkele minuten wandelen kwamen ze aan in de tuin van de mierenkoningin. Hare majesteit was aan het genieten van het eerste lentezonnetje en druk in gesprek met Flap, de mot. Flap was een zilvergrijze mot en de persoonlijke boodschapper van de koningin. Toen ze Eli verlegen zagen staan, een beetje verstopt achter Amier en Bmier, keken ze glimlachend naar hen op. "Majesteit", zeiden de beide mieren en Eli maakte gelijk ook een klein buiginkje, "Eli wordt gepest op school en wij hoopten op uw wijze raad om hem te kunnen helpen."

De koningin fluisterde snel iets in Flap zijn oortjes en hij vloog onmiddellijk weg. "Ik denk zo dat we best naar Xmier gaan, onze grote tovenaarsjamaan." Zei de koningin heel ernstig. "Oooooh" zeiden de beide mieren heel vereerd, en onze lieve Eli begreep er niets van... De drie vrienden volgden de sierlijke koningin naar een heel speciale groengeeloranje plant met blauwe bloemen. Daar woonde Xmier. "Gegroet waarde Xmier" zei de koningin, "zou u ons willen helpen met een Groot Probleem?" Xmier kwam heel stilletjes vanachter een blauwe bloem tevoorschijn. Hij had witte ogen en een heel heel erg lange grijze baard die over de grond sleepte. Xmier was al heel

oud en hij liep met een prachtig versierde stok. "Waar kan ik jullie mee van dienst zijn?" Vroeg hij met een zachte stem.

De 4 mieren keken naar Eli, en Eli begon haspelend en stotterend zijn verhaal te vertellen. Hij had tranen in zijn ogen toen hij zei hoe verdrietig hij zich voelde en hoe alleen hij nu was op school.. door al dat lelijke gepest en de stoute woorden die zijn klasgenoten naar hem toe gooiden. Toen Eli was uitverteld werd het even heel stil, het leek wel alsof alle vogeltjes en insecten ook hadden meegeluisterd en van Eli's verhaal waren stil geworden.

Toen sprak de sjamaan, en heel het bos luisterde mee, maar Eli nog het hardst van allemaal. " Jouw probleem is heel eenvoudig Eli, want weet je, er is eigenlijk helemaal geen probleem!" Eli keek verbaasd en een beetje boos, hoe kon dat nu?

"Het eerste wat je moet doen is ZIEN. Het is erg belangrijk dat je goed kijkt naar diegenen die jou pijn doen. Als je echt kijkt naar die kinderen, zien die er dan blij en gelukkig en vrolijk uit?" vroeg de sjamaan.

Eli dacht even na over diegenen die hem hartepijn gaven. "Nee zei hij, helemaal niet, zij kijken altijd boos en gemeen." "Wel, dan hebben zij dus een probleem en jij niet!" "Tja" zei Eli " dat is wel waar, maar hoe moet ik daar dan op reageren? Wat kan ik dan doen? Hoe moet ik er dan voor zorgen dat het mij geen pijn meer doet?" "Je mag natuurlijk niet hetzelfde doen dan zij, want dan wordt je hart ook koud, je mag ook niet gaan slaan of schoppen of bijten natuurlijk. Het belangrijkste hier bij is dat je helemaal niets doet! Je gebruikt vanaf nu je fantasie en je beeldt je in dat je helemaal behangen bent met kleine spiegelglazen, van kop tot teen! Op die manier kaatsen de lelijke woorden terug naar de anderen. En daarbovenop verbeeldt je je dat je onder een grote piramide staat, waar niets of niemand binnen kan die jou pijn wil doen. Enkel de lieve vrienden en mooie woorden kunnen dan binnen. En het leuke is dat je die piramide helemaal zelf een kleur mag geven, zelfs elke dag een andere. En je mag die piramide zo groot en mooi maken als je zelf wilt! Zou je dat kunnen Eli?" Vroeg de tovenaar.

Eli keek blij op, dat kon hij zeker en goed ook, want hij had veel fantasie en hij hield van mooie kleuren en glinsteringen. "Dat kan ik zeker Xmier" zei Eli blij.

"Goed zo en dan is er nog iets hoor, ik ben nog niet klaar! Vanaf nu kom je elke zaterdag in de ochtend naar ons, bij de mieren. Sommige van onze mieren krijgen les in krijgerschap. En wij willen dat jij ook les komt volgen en goed kan leren hoe je jezelf goed kan verdedigen moest het ooit nodig zijn." Amier fluisterde in Eli's oor en zei : Amai Eli, dat is wel een heel mooi cadeau! Dat heeft nog geen enkele bosbewoner mogen doen. Want je leert dan heel veel geheimen! Eli boog diep voor de tovenaar-sjamaan en de koningin." Dank u wel, ik ben zeer blij met uw raad en uw cadeau, maarrr...ik moet het toch eerst aan mijn mama vragen of dat ik dat wel mag. Want op zaterdagochtend help ik haar altijd met boodschappen doen zei Eli een beetje onzeker.

"Geen probleem Eli" zei de koningin, Flap is naar jouw mama gevlogen en heeft het haar al gevraagd. Het zal wel goed zijn, want kijk even achter je, daar komen ze allebei aangevlogen!" "En

nu komt het moeilijkste Eli " fluisterde Xmier "nu ga je je hele verhaal aan je mama vertellen en morgen aan je juf." Eli bloosde een beetje en wiebelde ook zowat van het ene been op het andere,dit was echt heel moeilijk,want hij had schrik dat zijn mama zou denken dat hij niet dapper genoeg was of dat het misschien allemaal zijn schuld was dat hij werd gepest. Daarom had hij haar nog helemaal niets verteld...`

En toen landde zijn mama recht voor zijn neus en voor hij het goed en wel besepte tilde ze hem op en knuffelde hem! " Mijn dappere Eli " zei ze luid! " Jij bent heel wijs,want het allereerste en allerbelangrijkste bij een Groot Probleem is er over praten En voor jezelf kunnen toegeven dat we bij een Groot Probleem soms hulp kunnen vragen! We kunnen niet altijd alles alleen oplossen he. " Die avond bleven Eli en zijn mama bij de mieren,er werd een groot feest gegeven en iedereen zong van Dappere Eli en Lieve Eli...Het was een magische avond en zelfs de vogeltjes zongen mooie vrolijke liedjes. En Eli,die ging naar school, elke dag behangen vol spiegeltjes en veilig onder een grote felgekleurde piramide! En toen de pesters merkten dat hun stoute woorden Eli geen verdriet meer deden,stopten ze er gewoon mee. En toen ze voelden dat Eli zich beter en beter kon verdedigen,lieten ze hem gewoon met rust. En elke middag na school vloog Eli blij en gezwind naar huis! Einde

De wijze oude uil

Eli het lieve glimwormpje schrok wakker. Hij was kletsnat van het zweet en hij Keek een beetje suf voor zich uit. Langzaam begonnen zijn oogjes te wennen aan het donker en kon hij de maan zien piepen door zijn raampje. Het was warm, en hij schudde zijn dekentje van zich af. Pffffffiew,- wat een nare droom had hij gehad. Het was al de derde nacht op rij dat hij steeds maar over hetzelfde droomde en het was helemaal niet leuk meer in dromenland! Hij droomde dat hij heel hard moest rennen door het bos, hij wou zo snel mogelijk thuis zijn, want er zat een grote gele spin met roze bolletjes op haar rug en met 8 witte sokken achter hem aan! Wat was hij bang... En telkens weer werd hij wakker toen hij thuis kwam en probeerde de deur open te doen en dat lukte niet.

Eli zat rechtop in bed en hij durfde niet meer te slapen nu. Wat moest hij nu toch doen met die droom? Hij wist wel heel zeker dat hij zulke vieze dromen niet meer wou. Hij wou wel dromen over feeen en kabouters, over zijn beste vrienden en spelen in het water. Niet over een rare gele spin! Eli besloot om de volgende ochtend naar de wijze oude uil te vliegen en hem te vragen wat hij toch moest doen om terug mooie dromen te hebben.

De volgende morgen vroeg hij zijn mama om een groot ontbijt! Hij at 4 viooltjes op, 1 zonnebloem en een heel glas honingmelk slurpte hij op. Hij wou heel sterk zijn, want het was een heel eind vliegen naar de wijze oude uil. Hij moest ook nog een cadeautje meenemen, dat is maar zo beleefd vond zijn mama. Dus voor hij vertrok maakte zijn mama voor Eli een rugzakje klaar, met daarin een grote zonnebloem voor zijn middageten en een paar groene oordopjes netjes ingepakt voor de wijze oude uil.

Eli vertrok, hij voelde dat de wind hem ondersteunde. Gelukkig maar, want hij was toch een beetje zenuwachtig voor die grote uil. De mieren hadden hem verteld, dat de wijze grote uil helemaal wit was en dat hij zijn hoofd helemaal rond kon draaien! Ze fluisterden ook dat Eli heel zachtjes moest zijn, want voor het middaguur was de uil dikwijls een beetje nors. Hij was heel nieuwsgierig, zelfs de arenden in het bos gingen bij de uil om raad vragen en dat is toch heel wat. Iedereen weet dat arenden uit zichzelf al heel erg wijs zijn.

Na een uurtje vliegen zag Eli in de verte een gigantisch grote groene eikenboom! Waw! Daar woonde de Uil... En toen Eli dichterbij kwam kon hij de Uil zien zitten, in het midden van de boom, op een grote rechte tak zat de Uil te soezen in het zonnetje. Wat is hij mooi, dacht Eli.

Eli landde op de tak voor de Uil. "Gegroet wijze oude Uil." Zei Eli stilletjes. "Mijn mama heeft me gezegd dat u mij zou kunnen helpen. Ik ben Eli, het glimwormpje." De Uil keek naar beneden en bezag Eli van kop tot teen met grote blauwe ogen. Lange tijd zei hij helemaal niets en Eli werd toch een beetje zenuwachtig. Zou de Uil hem wel hebben gehoord? En plots draaide de Uil zich om en ging achter hem binnen in een groot hol in de boomstam. Eli begreep er niets van. Maar vooraleer hij iets kon zeggen kwam de Uil terug met een groot dik appelblauwzeegroen kussen. "Zet je maar neer en vertel mij wat je probleem is Eli." Zei de grote Uil. Eli vertelde alles over zijn

nare droom,zonder 1 keer te ademen,zo blij was hij dat de Uil naar hem luisterde en hem wou helpen. Toen Eli klaar was met zijn verhaal,sloot de Uil zijn ogen. Er verscheen een diepe frons en toen een grote glimlach op zijn Uilengezicht. “ Ik wil dat je terug naar huis vliegt Eli en dat je onderweg goed nadenkt over alles waar je bang voor bent. Als je thuis komt,neem je veer en papier en je schrijft al je angsten op. Als je weet waar je het meeste bang voor bent,dan kom je terug en vertel ik je hoe je weer mooi kan dromen.”

“Fantastisch” zei Eli,ook al begreep hij er niets van. “Dank u wel wijze oude uil,ik vlieg zo snel mogelijk terug naar u als ik het weet. Tot ziens.”

Eli vertrok naar huis,hij had tegenwind nu,dus ging hij maar traag vooruit. Maar dat was helemaal niet erg,zo had hij tijd om na te denken. Waar was hij bang voor? Hij was soms bang voor spoken in zijn kast,maar eigenlijk wist hij wel dat die niet bestaan. Hij was ook bang voor spinnen(vooral gele). Hij was bang voor heel diep water,want hij kon nog niet echt goed zwemmen. Dit was wel een moeilijke opdracht hoor! En toen hij bijna thuis kwam,had hij het bijna,zijn grootste angst...

Hij vloog in zijn huisje binnen,knuffelde snel zijn mama en nam veer en papier en hij schreef op : “ Ik ben bang dat ik niet goed genoeg ben,dat ik nooit in alles de beste zal zijn. En daarom ben ik bang dat anderen mij niet leuk zouden vinden.”

Dolblij riep hij naar zijn mama dat hij onmiddellijk en wel direct terug zou vliegen naar De wijze uil. Vooraleer zijn mama kon protesteren was hij al gevlogen. Uitgeput en bezweet vloog hij parades tegen de buik van de Uil aan. De uil lachte en vroeg : “ Wel Eli,heb je het al gevonden? ” En Eli vertelde zuchtend en kreunend dat hij heel erge schrik had dat hij niet goed genoeg was voor de anderen.

“ Heel goed Eli,dan ga ik je nu vertellen wat je moet doen!” En de Uil bukte zich en keek met zijn blinkende blauwe ogen in Eli’s oogjes : Voor je gaat slapen neem je jevoor om in je droom een prachtige zilveren lantaarn mee te nemen,die draag je in je rechterhand. Op het moment dat je voelt dat je wil gaan wegvlugten voor de Gekke gele spin,draai je je om ,je houdt je rug recht en schijnt met het prachtige sterrenlicht uit de zilveren lantaarn in de ogen van de spin. Op die moment zal je met de spin kunnen praten,want zij zal zo betoverd zijn door het licht dat ze jou heel eerlijk zal vertellen wat ze in jouw droom komt doen.”

Eli keek verbaasd naar de Uil. Dat zou helemaal niet zo moeilijk zijn,dat kon hij best! “ Hier is je cadeau,Wijze Uil” zei Eli. Het zijn groene oordopjes,mijn mama heeft ze voor u gemaakt. De wijze Uil was dolblij,“het beste cadeau ooit!,want weet je, boven mij woont een familie Merel en onder mij familie eekhoorn en die zijn altijd zo ontzettend vroeg wakker,en ik slaap nu eenmaal graag wat langer(Ik word ook een dagje ouder)...” “ Maar nu,zal ik hen in de ochtend niet meer horen! Heerlijk! Tot ziens Eli,en veel geluk!”

Moe en gelukkig kroop Eli die avond in zijn gezellige bedje. Hij durfde nu terug te gaan slapen want hij was heel nieuwgierig naar wat de spin hem zou vertellen.

Hij viel in slaap en droomde dat hij door het bos wandelde met een prachtige zilveren lantaarn in zijn rechterhand. Plots hoort hij geritsel en hij weet nu dat het de gele spin is op witte sokken. Hij rechtte zijn

rug en draait zich om en kijk nu, de spin kijkt recht in het sterrenlicht en stopt. "Wel gele spin, wil jij mij soms iets vertellen?" vraagt Eli en hij houdt de lantaarn stevig vast. " Ach Eli "zegt de Spin," wat ben ik blij dat je niet meer wegloopt, ik probeer al enkele nachten je in te halen want ik moet je iets heel belangrijks vertellen. Iets dat jij telkens weer vergeet..." "Wat dan?" vraagt Eli verbaasd, want hij heeft toch een goed geheugen. " Je bent perfect zoals je bent Eli", zegt de Spin", elkeen op deze planeet is uniek en perfect. Als jij gelooft in jezelf en het mooie licht dat jij uitstraalt vanuit je hart, dan kan je ook alles doen wat je maar wilt! Allen jij moet er in geloven!" "Oeioeioei" zuchtte Eli, dat wist ik niet. "Dank je wel gele spin, ik ga het zeker onthouden vanaf nu!" "Fantastisch zei de gekke spin, die eigenlijk toch ook heel wijs is, vergeet nooit, dat als je ergens bang voor bent, dan moet je het recht in de ogen kijken en dan weet je dat er eigenlijk helemaal niets bestaat waar je bang voor hoeft te zijn." "Dit ga ik nooit meer vergeten." Beloofde Eli, "en vanaf nu, als ik jou tegenkom in mijn droom, dan zal ik naar jou luisteren en kunnen we samen als goeie vrienden mijn droom verkennen!" " Beloofd Eli" fluisterde de gele spin, betoverd als ze was door het zilveren licht, Slaap zacht en droom zoet." En vanaf die nacht droomde Eli terug mooie dromen en was hij blij met zichzelf!

De avonturen van Eli het glimwormpje

Hoe Eli een wonder was!

Er was eens, nog niet zo lang geleden, in een bos hier heel dicht bij, een klein glimwormpje en dat heette Eli. Hij was 4 jaar en woonde bij zijn mama Alina in een verlaten bijenkorfje. Ze hadden het daar erg naar hun zin. Eli had een pracht van een kamertje op het eerste verdiep. Tussen de muren zaten hele fijne gaatjes, en dat was leuk, want overdag scheen de zon binnen en snachts piepten de manestrallen er doorheen. De lichtstralen maakten dan allerlei mooie figuurtjes op het vloertje. Eli kon er uren naar kijken en zo heerlijk wegdromen.

Toch waren er momenten dat Eli zich niet zo lekker voelde. Hij vond het best wel raar dat zijn papa aan de andere kant van het bos woonde in een kapot vogelnestje. Elke zondag mocht hij wel zijn papa bezoeken en daar keek hij wel naar uit. Niet elke zondag was echter even leuk. Soms leek zijn papa mijlenver weg, ook al zat Eli naast hem. Hij probeerde dan heel erg om zijn papa te laten lachen, maar ook dat lukte niet altijd. Dat was toch echt wel een probleem waar Eli pijn van kreeg aan zijn buikje.

Eli bedacht toen dat hij misschien wel iets fouts deed of dat hij(en dat was nog veel erger) geen leuk glimwormpje was! Ja, misschien was het daarom dat zijn papa zo weinig knuffelde en gekke leuke dingen deed met hem... Hij voelde zich zo ontzettend verdrietig en hij kon maar niet stoppen met huilen.

Hij schokte en bibberde in zijn bedje van de vele traantjes en het werd zo vochtig in zijn kamertje dat zijn eigen lichtje niet meer kon branden. Hij stapte heel zachtjes uit zijn bedje en sloop heel stilletjes naar de slaapkamer van zijn mama en kroop naast haar in bed. Mama sloeg haar vleugeltjes open en hij nestelde zich dicht tegen haar aan, en toen hij haar hart voelde kloppen kalmeerde hij. "Mama, ik voel me zo verdrietig" fluisterde Eli. " Ben ik geen leuk lief glimwormpje?" vroeg hij met een klein stemmetje. Mama antwoordde : " Mijn lieve schat, telkens ik me heel verdrietig voel, dan kijk ik naar jou en dan verdwijnt mijn verdriet als sneeuw voor de zon. Elke keer dat ik me gelukkig voel, dan kijk ik ook naar jou, en dan groeit mijn geluk nog meer! Als ik jou zie, en ik kan dat zelfs met mijn ogen toe, dan zie ik jouw lichtje zo fel branden en dan weet ik dat er geen mooier lichtje bestaat. Jij bent mijn kleine wonder elke dag opnieuw!" Eli was hier even stil van, hij was dus wel leuk en lief(jaja, ook soms een deugenietje), hij was zelfs een wonder...waw! Eli zijn buikje deed op slag geen pijn meer, want als mama hem een wonder vindt, dan moet dat ook zeker zo zijn. Want mamas, die weten alles!

En sedert die nacht droomt Eli van prachtige lichtjes overal op de hele wereld en hij is er eentje van. En elke ochtend wordt hij stralend wakker en geniet van al het moois dat op zijn pad komt.